

Odwołanie od postanowienia Sądu wydanego w dniu 19 listopada 2014 r. w sprawie T-430/14 Mirelta Ingatlanhasznosító Kft./Komisja Europejska i Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, wniesione w dniu 11 grudnia 2014 r. przez Mirelta Ingatlanhasznosító Kft.

(Sprawa C-576/14 P)

(2015/C 073/20)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. (przedstawiciel: adwokat K. Pap)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich.

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut główny: błędna interpretacja skargi przez Sąd

Zdaniem strony wnoszącej odwołanie Sąd błędnie odczytał i przeformułował żądania skargi, a także błędnie zinterpretował uzasadnienie skargi poprzez przyjęcie, że została ona wniesiona z powodu „[o]dmowy wszczęcia przez Komisję postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego”

Strona wnosząca odwołanie utrzymuje, że jej skarga zmierzała do tego, by Sąd „**zobowiązał Komisję Europejską do przeprowadzenia postępowania, które będzie zgodne z prawem Unii i będzie gwarantować skuteczność prawa Unii**”.

W ten sposób strona wnosząca odwołanie wniosła skargę przeciwko Komisji, ponieważ w jej przekonaniu oczywiste naruszenie jej prawa do dobrej administracji miało skutek w postaci naruszenia jednego z praw podstawowych, które przyznaje jej Karta praw podstawowych Unii Europejskiej. Uważa ona, że Komisja, poprzez zaniechanie przeprowadzenia rzetelnego postępowania, przeprowadzenia badania zgodnie z prawem Unii oraz zapewnienia skuteczności prawa Unii (w szczególności Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej), pozbawiła ją nie tylko prawa do dobrej administracji, ale tym samym również prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Strona wnosząca odwołanie uważa, że interpretacja jej skargi dokonana przez Sąd jest równoznaczna ze stwierdzeniem, że postępowanie, które powinna ona przeprowadzić zgodnie z prawem Unii skutkuje bezpośrednio tym, że w razie obiektywnej oceny w świetle tego prawa Komisja ma obowiązek wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, czego skarżąca nie może się domagać.

Skarżąca natomiast uważa, że z postanowień Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, które mają taką samą moc wiążącą jak traktaty, wynika, że dopiero po przeprowadzeniu rzetelnej oceny Komisja może zdecydować, opierając się na orzecznictwie czy zamierza wszczęć postępowanie w sprawie stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. W konsekwencji *rzetelne postępowanie jest zasadniczym wymogiem* i Komisja może wykonać swoje uprawnienia dyskrecyjne – co w opinii strony wnoszącej odwołanie nie może prowadzić do nieposzanowania praw podstawowych – jedynie po przeprowadzeniu rzetelnego postępowania, jako że w innym przypadku, co ma miejsce w niniejszej sprawie, nawet nie dojdzie do etapu, na którym może z tych uprawnień skorzystać.

Zarzut dodatkowy: prawo Unii nie przewiduje uprawnień dyskrecjonalnych Komisji w zakresie zwolnienia państw członkowskich obowiązku stosowania prawa pochodnego i rozporządzenia, a tym bardziej w sposób pośredni.

Stanowisko Sądu w przedmiocie uprawnień dyskrecjonalnych Komisji, wyrażone w uzasadnieniu prawnym wyroku, pkt 6, w różnych aspektach narusza nadrzędne i jednoznaczne, a zatem niepodlegające ocenie Komisji postanowienia traktatów; strona wnosząca odwołanie uważa ponadto, że obowiązek zapewnienia skuteczności praw podstawowych zawartych w Kartach praw podstawowych Unii Europejskiej również nie podlega uprawnieniom dyskrecjonalnym Komisji.

W swojej skardze strona wnosząca odwołanie ani razu nie kwestionowała uprawnień dyskrecjonalnych Komisji, lecz – jeśli trzymać się rzeczywistego brzmienia skargi – zwróciła uwagę na fakt, że Komisja nawet nie miała możliwości z tych uprawnień skorzystać w rozumieniu utrwalonego orzecznictwa przytoczonego przez Sąd, ponieważ wykonanie uprawnień dyskrecjonalnych możliwe jest tylko wówczas, gdy samo badanie jest rzetelne i istnieje coś, co można ocenić.

Traktat, którego ranga jest wyższa niż orzecznictwa, stanowi, że Komisja powinna zapewnić skuteczność prawa Unii.

W tym konkretnym przypadku pracownik Unii (organ Unii), który badał sprawę, pozbawił stronę wnoszącą odwołanie jednego z jej praw podstawowych poprzez samodzielne, zamiast Komisji, dokonanie oceny i podjęcie decyzji, w sposób uprzedni i nierzetelny, w kwestiach, które same w sobie nie mogą podlegać uprawnieniom dyskrecjonalnym. Oznacza to, nie doszło do sytuacji, w której skorzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych jest możliwe, a zamiast tego pracownik zajmujący się sprawą sam rozstrzygnął sprawę skarżącą, opierając się na błędnych ustaleniach faktycznych.

Strona wnosząca odwołanie uważa, że ani sąd krajowy, ani Komisja Europejska nie mogą rozstrzygnąć, czy w przypadku, gdy stosuje się art. 101 TFUE, powinno być stosowane rozporządzenie Rady (WE) 1/2003, dotyczące stosowania tego artykułu; uważa ponadto, że Komisja nie może również stwierdzić, że odmowa stosowania rozporządzenia Unii (bezsportny przypadek niestosowania) jest równoważna ze „stosowaniem w inny sposób”. Stwierdzenie to samo w sobie ujawnia już naruszenie prawa wnoszącej odwołanie do rzetelnego postępowania, a w konsekwencji pozbawienie skutecznej ochrony sądowej oraz sądu określonego ustawą.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2014 r. – Komisja Europejska/Królestwo Belgii

(Sprawa C-589/14)

(2015/C 073/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland i W. Roels, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepisy, zgodnie z którymi:

- w zakresie odsetek od wierzytelności niereprezentowanych przez papiery wartościowe, w odniesieniu do spółki inwestycyjnej z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii lub państwie należącym do EOG pobierana jest zaliczka na poczet podatku od dochodów kapitałowych z tytułu tych odsetek, podczas gdy spółka inwestycyjna z siedzibą w Belgii jest zwolniona z pobrania takiej zaliczki, oraz
- w zakresie odsetek od wierzytelności reprezentowanych przez belgijskie papiery wartościowe, względem tych odsetek pobierana jest zaliczka na poczet podatku od dochodów kapitałowych, w sytuacji gdy papiery wartościowe są zdeponowane lub zarejestrowane w formie zapisu księgowego w instytucji finansowej z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii lub państwie należącym do EOG, podczas gdy odsetki te są zwolnione z pobrania zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych, jeżeli papiery wartościowe są zdeponowane lub zarejestrowane w formie zapisu księgowego w instytucji finansowej z siedzibą w Belgii,

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 56 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz na mocy art. 36 i 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.